

GRUNDLÄGGNINGSDOKUMENT FÖR EVANGELISK-LUTHERSKA MISSIONSSTIFTET I FINLAND

Guds ord är levande och kraftfullt. Genom det här ordet och till det här ordet har den Helige Ande under de senaste åren samlat en växande skara lutherska kristna runtom i Finland. I enlighet med den lutherska bekännelsen är dessa gemenskaper som regelbundet samlas till gudstjänst verkligen församlingar där nådemedlen, predikoämbetet och de kristnas inbördes gemenskap kommer på ett synbart sätt till uttryck genom den andliga gemenskap, genom vilken den Helige Ande överallt i världen förenar Kristi kyrkas medlemmar med varandra. För att förvara, fördjupa och utvidga denna gemenskap förenar sig dessa församlingar nu till ett stift.

Detta stift är en av församlingar bildad självständig kyrklig struktur under biskopslig tillsyn. Stiftet har kommit till inom Evangelisk-lutherska kyrkan i Finland och anser sig vara denna kyrkas verkliga arvtagare, utan att dock vara en del av dess nuvarande administrationsstruktur. Stiftet fortsätter den lutherska tro och det lutherska liv som verkat i Finland.

Missionsstiftets bildande är en del av en bredare omorganisering av bekännelsetroget lutherskt församlingsliv som äger rum i Norden och som i synnerhet för Sveriges och Finlands del har kanaliserats genom *Missionsprovinserna i Sverige och Finland*. Denna återupplivade lutherska kyrkligitet har kommit till uttryck i synnerhet genom de personförsamlingar som uppstått vid sidan av de regionala församlingarna samt genom de pastorer och biskopar som dessa personförsamlingar kallat.

Dessa församlingar skiljer sig från de nattvardsföreningar och småkyrkorörelser som var karakteristiska för den nordiska frikyrkligheten i slutet av 1800-talet och i början av 1900-talet, eftersom dessa församlingar bygger sin existens och verksamhet från början till slut på den bibliska lära som uttrycks i 1580 års *Concordia*, det är de lutherska bekännelseskifterna, som fortfarande officiellt är också Evangelisk-lutherska kyrkans i Finland bekännelse, lära och grund för all kyrkorätt. Denna bekännelse och lära uttrycks entydigt, utan reservationer och förändringar i kyrkans bekännelseparagraf. Som Kristi lära och bekännelse är den för evigt förblivande liksom Kristus, till skillnad från de otaliga främmande läror som motsätter sig den (Hebr 13:8-9).

Under de senaste decennierna, i synnerhet från och med 1980-talet, har den officiella bekännelsens och lärans ställning i stort sett förvandlats till något formellt och endast till synes gällande inom Evangelisk-lutherska kyrkan i Finland. På motsvarande sätt har kyrkans strukturer i allt högre grad börjat användas i motsättning till Bibeln och bekännelsen. Enligt reformatorn Martin Luther har man inom kyrkan ända sedan början fört en strid mellan den rätta och den falska kyrkan. I enlighet med denna undervisning kan man inom Evangelisk-lutherska kyrkan i Finland se hur denna kyrka i stället för den rätta kyrkans kännetecken allt tydligare har bär den falska kyrkans kännetecken. Alla lösningar och beslut inom Evangelisk-lutherska kyrkan i Finland baserar sig inte mera på den Heliga Skrifts ord (*sola scriptura*). Kyrkan bryr sig inte längre till alla delar om den bekännelseparagraf som finns i dess egen kyrkolag och -ordning och de krav på prästvigningslöften som kyrkan ställer på prästerskapet. Dess officiella beslut och de handlingsmetoder som den godkänner är allt tydligare i konflikt med den Heliga Skrift eller rent av strider mot den, trots att kyrkans Herre Jesus Kristus har förpliktat kyrkan att lära och hålla allt han befällt (Matt 28:18-19).

Ämbetsförbud, vägran att viga till prästämbetet, utestängning ur kyrkliga utrymmen, orättvisa disciplinära åtgärder och det att kyrkliga tvistefrågor förts inför världsliga domstolar visar hur Evangelisk-lutherska kyrkan i Finland utfryser dem som starkast förbinder sig till kyrkans bekännelse. I dess kyrkorätt har man i hög grad lämnat kyrkorättens egentliga grund, det är Guds ord. Den enda rätta kyrkorätten är den på Guds ord grundade gudomliga rätten (*ius divinum*, Augsburgska bekännelsens apologi VII och VIII, 41; Schmalkaldiska artiklarna II, 4, 1.7). Endast

denna rätt är legitim att binda kristna samveten.

Avskaffandet av den lutherska bekännelsen och den Heliga Skrift som rättslig grund har orsakat ett allvarligt nödläge inom Evangelisk-lutherska kyrkan i Finland. Detta nödläge är inte möjligt att åtgärda genom den konventionella administrationen, eftersom kyrkans stryrelseorgan inte i lära och liv underkastar sig Guds ord. I enlighet med ädla kyrkohistoriska exempel orsakar ett sådfant här allvarligt läge det att den kyrkliga nödrätten (kirchliches Notrecht) träder i kraft. I Evangelisk-lutherska kyrkans i Finland nödläge är också vår rätt den Heliga Skrift, Guds ord (sacra scriptura ius nostrum divinum). Den är vår fullmakt att börja verka för det att så många som möjligt i vårt fosterland skulle få genom det rätta apostoliska ämbetet höra ett rent evangelium, ta emot nycklamaktens hjälp och bli delaktig av de heliga sakramenten som Kristus instiftat dem och i den ordning som han befallt.

Mycket värre än kyrkans juridiska villfarelse är läran om den billiga nåden, som står i strid med Guds ord och inte förmår frälsa från evig förtappelse. *"Var inte rädda för dem som dödar kroppen men inte kan döda själen. Fruktta i stället honom som kan fördärva både själ och kropp i Gehenna."* (Matt 10:28). Utan den tro som föds genom Guds ord och bruket av binde- och lösenyckeln och sakramenten, kan ingen bli salig. Det är fråga om ett liv i enlighet med kyrkans äkta kännetecken.

För att trygga den kyrkliga kontinuiteten och ett liv i enlighet med kyrkans kännetecken organiserar sig nedan nämnda församlingar som ett stift. Stiftet bevarar i sin stiftsordning en kyrkoordning i enlighet med apostolisk tro och lära samt kyrkorättens kontinuitet. På samma sätt med den kyrkliga kontinuiteten i åtanke låter församlingarna i detta skede bli att registrera sig som ett religiöst samfund, vilket möjliggör en församlingsgemenskap inom denna stiftsstruktur för så väl bekännelsetrogsna medlemmar av Evangelisk-lutherska kyrkan i Finland, som de lutheraner som lämnat detta samfund.

Organisationsformen kan tas till ny behandling ifall man inom Evangelisk-lutherska kyrkan återvänder till kyrkans tro och lära i de centrala bekännelse- och ordningsfrågor som skiljer oss åt, eller om dessa lämnas på ett oåterkalleligt sätt.

Det stift som grundas har som målsättning att förverkliga den missionsbefallning som kyrkan fått av sin Herre, genom att stöda församlingar, deras pastorer och alla kristna för att utbreda, bevara och förnya den sanna tron, för att kristet liv skall återhämta sig och förstärkas och för att förverkliga den kristna kärlekstjänsten och diakonin, för att så många som möjligt skulle genom tron på Jesus Kristus få äga syndernas förlåtelse och evigt liv. Missionsstiftet kallar alla dem som söker luthersk kyrklig förnyelse att komma med och förverkliga detta uppdrag.

På grund av allt d som sägs ovan har dessa församlingar idag grundat en oregistrerad förening vid namn Evangelisk-lutherska Missionsstiftet i Finland och blivit medlemmar av det samt godkänt den bifogade stiftsordningen som föreningens stadgar.

Plats:

Tidpunkt:
